

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.611 van 11 september 2026
in de zaak A. 243.395/XII-9799**

In zake : M.A.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend bij
de Federale politie DGR/Legal/CTX
gevestigd te 1000 Brussel
Koningsstraat 202A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 oktober 2024, strekt tot de
nietigverklaring van:

- 1) “[h]et besluit van de deliberatiecommissie dd. 02-09-2024 in het kader van een
interne kandidatuur voor de selectie middenkader (vergelijkend examen voor
bevordering door overgang naar een hoger kader (middenkader)), waarbij
verzoeker geschikt is bevonden [...]”;
- 2) “het besluit van deze deliberatiecommissie waarbij zij, in alfabetische volgorde,
de lijst vaststelt van personeelsleden die geslaagd en batig gerangschikt zijn”;
- 3) “gebeurlijk, indien dergelijk besluit bestaat, het besluit van de
deliberatiecommissie om het vergelijkend examen af te sluiten indien het in artikel
VII.II.7 RPPol, nu art. 38 wet 26 april 2002, bedoelde aantal kandidaten in de groep
‘zeer geschikt’ is bereikt”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Samuel Mens heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 juni 2026.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Els Baeyens, die *loco* advocaat Peter Crispyn verschijnt voor verzoeker, en adviseur Vincent Govaerts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Samuel Mens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie.

3.2. Verzoeker neemt deel aan het vergelijkend examen voor bevordering door overgang naar een hoger kader (hoofdinspecteur - middenkader) voor de bevorderingssessie 2024-2025.

3.3. Na te zijn geslaagd in de voorafgaande beroepsproeven legt verzoeker in de loop van 2024 de persoonlijkheidsproeven af, waarvoor verzoeker eveneens slaagt.

3.4. Op 2 september 2024 wordt verzoeker door de deliberatiecommissie “geschikt” verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.5. De eerste bestreden beslissing wordt bij brief van 3 september 2024 door het diensthoofd DRP – Rekrutering en Selectie ter kennisgegeven aan verzoeker. Deze brief vermeldt onder meer:

“Als bijlage kan je de resultaten van de globale evaluatie terugvinden die werd opgemaakt door de deliberatiecommissie naar aanleiding van je deelname aan het vergelijkend examen tot aspirant-hoofdinspecteur via bevordering door overgang naar het middenkader, sessie 2024-2025.

Deze globale evaluatie werd gerealiseerd op basis van het geheel van de proeven waaraan je hebt deelgenomen gedurende de ganse selectieprocedure.

Je werd door de deliberatiecommissie geschikt verklaard maar wist zich jammer genoeg niet batig te rangschikken. De minister van Binnenlandse Zaken besliste immers om voor de Nederlandstalige taalrol 282 laureaten toe te laten tot de opleiding aspirant-hoofdinspecteur terwijl jij uiteindelijk pas op plaats 310 werd gerangschikt.

Wanneer mocht blijken dat er voldoende laureaten van dit vergelijkend examen verzaken aan de opleiding waardoor jij alsnog batig gerangschikt kan worden, dan zullen wij het niet nalaten jou hieromtrent te contacteren.

[...].”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie van niet-ontvankelijkheid wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

4. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat het beroep niet ontvankelijk is, in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij bestaan die beslissingen niet. Voorts wijst de verwerende partij erop dat het quotum van het maximaal aantal toegelaten kandidaten volledig werd ingevuld. Indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd, zal de deliberatiecommissie volgens de verwerende partij een nieuwe beslissing moeten nemen. Indien die beslissing zou luiden dat verzoeker zeer geschikt wordt bevonden, garandeert de verwerende partij dat verzoeker zal worden toegelaten tot de eerstvolgende opleiding middenkader, daar de opleiding 2024-2025 reeds is aangevangen en mogelijk ook zal zijn afgelopen op het ogenblik dat het eindarrest in de zaak wordt uitgesproken.

In de laatste memorie beperkt de verwerende partij zich tot de vermelding dat zij desbetreffend bij haar standpunt blijft.

5. Verzoeker neemt in de memorie van wederantwoord vooreerst akte van de verklaring van de verwerende partij dat de tweede en de derde bestreden beslissing niet zouden bestaan, en van de garantie dat na een gebeurlijke nietigverklaring een nieuwe beslissing zal worden genomen en dat verzoeker, indien hij dan zeer geschikt wordt bevonden, zal worden toegelaten tot de eerstvolgende opleiding middenkader. Verzoeker merkt voorts op dat, gelet op het bericht dat hij niet batig was gerangschikt, daar 282 laureaten werden toegelaten en verzoeker op plaats 310 werd gerangschikt, het toch niet anders kan dan dat er een lijst is opgesteld van geslaagde en batig gerangschikte kandidaten. Uit het standpunt van de verwerende partij dat de derde bestreden beslissing niet bestaat,

leidt verzoeker af dat tot de gegadigden ook personen behoren die geschikt werden verklaard, doch hoger (batig) werden gerangschikt.

In de laatste memorie sluit verzoeker zich aan bij de bevindingen van het auditorsverslag. Hij vraagt de Raad van State vast te stellen dat “de lijst” – met de rangschikking van de verschillende kandidaten na de persoonlijkheidspreef – die op vraag van de auditeur werd bezorgd, als de tweede bestreden beslissing wordt beschouwd. Indien de Raad van State een middel gegrond acht, vraagt verzoeker om bij arrest vast te stellen dat hem de garantie is gegeven dat hij aan de eerstvolgende opleiding mag deelnemen, indien hij na een nieuwe beoordeling zeer geschikt wordt bevonden.

Beoordeling

6. Het auditoraat heeft de exceptie van de verwerende partij als volgt, beoordeeld:

“18. Wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, merkt de verwerende partij op dat deze beslissingen ‘niet bestaan’ en het beroep hiertegen dan ook onontvankelijk is. Waarom deze beslissingen precies ontbreken, wordt door de verwerende partij nergens toegelicht en blijft een raadsel, maar wat niet bestaat, kan evident niet vernietigd worden zodat de exceptie in die mate gegrond voorkomt. Evenwel passen bij dit niet-bestaan toch de nodige bedenkingen.

19. Artikel VII.II.20, derde lid, RPPol voorziet er immers expliciet in dat de deliberatiecommissie – in alfabetische volgorde – de lijst vaststelt van de personeelsleden van het basis- of middenkader die geslaagd en batig gerangschikt zijn, en deze lijst vervolgens aan het hoofd van de dienst rekrutering en van de selectie van de federale politie zendt, die de betrokken kandidaten voor het midden- of officierskader hiervan inlicht.

Verzoeker mocht derhalve rechtmatig uitgaan van het bestaan van een dergelijke lijst. Het komt de auditeur-verslaggever voor dat een dergelijke lijst voor verzoeker ook effectief concrete, grievende rechtsgevolgen heeft (en derhalve wel degelijk, op zich genomen, aanvechtbaar zou zijn), vermits net uit de vaststelling van een dergelijke lijst voortvloeit dat verzoeker – hoewel door de deliberatiecommissie geschikt (doch niet zeer geschikt) verklaard – uit de boot valt. Waar verzoeker gelet op zijn niet-batige rangschikking (plaats 310 waar 282 batig gerangschikte laureaten tot de opleiding werden toegelaten) op een dergelijke lijst niet zou voorkomen, beoogt verzoeker met het aanvechten van deze lijst net wél op deze lijst te geraken, in het geval – na vernietiging van de eerste bestreden beslissing – de deliberatiecommissie een voor hem gunstige beslissing zou nemen die hem een

hogere plaats op de lijst oplevert, en bijaldien de toelating om aan de opleiding deel te nemen.

Vermits de auditeur-verslaggever zich even zo goed als verzoeker verwondert over het niet-bestaan van voormelde lijst, werd de verwerende partij bij e-mail van 4 september 2025 onder meer gevraagd om ‘uit te klaren – voor zover een dergelijke lijst of besluit effectief niet bestaat – op welke wijze dan toch tot een zekere rangschikking werd gekomen, of waaruit alleszins voortvloeit / hoe is gebleken dat verzoeker plaats 310 bekleedt (en buiten de 282 laureaten valt) en hoe hij (of zijn score en indeling) zich derhalve verhoudt tot de (scores en indeling van de) overige kandidaten’, waarbij ook om de eventuele stukken werd verzocht. Bij e-mail van 10 september 2025 werd deze vraag als volgt beantwoord:

‘(...) Sinds enige tijd werkt de dienst rekrutering en selectie (DPRS) met het computerprogramma SaRa en wordt er geen door de deliberatiecommissie ondertekende alfabetische lijst meer opgesteld van alle kandidaten die geslaagd en batig gerangschikt zijn. Binnen DPRS wordt er uiteraard wel een lijst opgesteld/bijgehouden met de rangschikking van de verschillende kandidaten na de persoonlijkheidsproef. Ook het resultaat van de beroepsproef wordt mee opgenomen in die lijst. Als bijlage vindt u de geanonimiseerde lijst (met uitzondering van verzoeker wiens naam volledig hernomen wordt). Zoals u kan vaststellen, staat [verzoeker] in de lijst op plaats 310 en wordt er melding gemaakt van zijn rangschikking op basis van de beroepsproef (plaats 135). In deze Excellijst vindt u per groep ‘zeer geschikt’ en ‘geschikt’ de rangschikking op basis van het resultaat van de beroepsproef terug.’

Wars van artikel VII.II.20, derde lid, RPPol, blijkt er door de deliberatiecommissie weliswaar geen alfabetische lijst meer te worden opgesteld van de geslaagde en batig gerangschikte laureaten, maar er circuleert dus wel (logischerwijs) ‘een’ lijst met de rangschikking van de verschillende kandidaten, op basis waarvan verzoeker – hoewel geslaagd en geschikt (doch niet zeer geschikt) bevonden – even zo goed (definitief) uit de boot valt om de opleiding aan te vatten. Hoewel verder irrelevant (zie infra), komt het de auditeur-verslaggever voor dat van een dergelijke lijst, die even zo goed voortvloeit uit de beslissingen van de deliberatiecommissie, eenzelfde werking uitgaat als de lijst die door de deliberatiecommissie had moeten worden vastgesteld, zodat de vraag zich opwerpt of deze lijst niet ambtshalve als het voorwerp moet worden beschouwd van wat met de ‘tweede bestreden beslissing’ wordt aangevochten.

20. Vast staat dat 282 laureaten werden toegelaten tot de opleiding van hoofdinspecteur van politie, wat overeenstemt met het door de bevoegde minister vooropgestelde aantal.

Los van het voorgaande, vestigt de verwerende partij er bij memorie van antwoord terecht de aandacht op dat de opleiding waarvan verzoeker ingevolge zijn niet-batige rangschikking werd uitgesloten, reeds op 1 oktober 2024 is gestart, zodat op het ogenblik dat een arrest zou worden uitgesproken, de opleiding reeds vergevorderd en mogelijk zelfs afgelopen zal zijn. Dat de vernietiging van de tweede bestreden beslissing – onafgezien welke ‘lijst’ daaronder nu wordt begrepen – verzoeker als zodanig geen voordeel meer kan opleveren in die zin dat hij geenszins nog zal kunnen aansluiten bij deze opleiding, komt correct voor.

Het doel om – na een gebeurlijke vernietiging van de beslissing van de deliberatiecommissie en na heroverweging – op deze lijst van batig gerangschikten te belanden om zelf alsnog tot de opleiding te worden toegelaten, kan niet meer worden bereikt.

De exceptie komt in die mate dan ook gegrond voor.

21. Daar komt bij dat de verwerende partij bij memorie van antwoord expliciet heeft verklaard dat de deliberatiecommissie na een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing een nieuwe beslissing zal moeten nemen, en dat, indien de deliberatiecommissie van oordeel zou zijn dat verzoeker toch moet worden toegelaten tot de groep ‘zeer geschikt’, de garantie wordt gegeven dat verzoeker dan zal worden toegelaten tot de eerstvolgende opleiding middenkader die van start zal gaan.

Ook hieromtrent nader bevraagd bij e-mail van 4 september 2025 door de auditeur verslaggever, gaf de verwerende partij in antwoord bij e-mail van 10 september 2025 aan wat volgt:

‘(...) Na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, zal, afhankelijk van de grond van de vernietiging, de selectieprocedure moeten hernomen worden. Er zijn drie mogelijke hypothesen:

- een deel van de persoonlijkheidsproof moet hernomen worden en verzoeker haalt voor elk van de competenties en waarden een minimale eindscore 4 en een minimum globale eindscore van 55: dan valt verzoeker automatisch binnen de categorie ‘zeer geschikt’. Op basis van zijn score op zijn beroepsproef zou hij dan gerangschikt zijn op plaats 96 (in de lijst net onder 8305....- M.S. – aangeduid in lichtblauw in de lijst) en zou hij worden toegelaten tot de volgende opleiding.

- verzoeker voldoet, na het eventueel hernemen van de persoonlijkheidsproof, niet aan de automatische selectienormen en de deliberatiecommissie is van oordeel dat verzoeker ‘zeer geschikt’ is: [i]n dit geval geldt hetzelfde als hierboven. Hij zou dan gerangschikt zijn geweest op plaats 96 en zou worden toegelaten tot de volgende opleiding

- verzoeker voldoet, na het eventueel hernemen van de persoonlijkheidsproof, niet aan de automatische selectienormen en de deliberatiecommissie is van oordeel dat verzoeker ‘geschikt’ is: hij blijft binnen de groep ‘geschikt’ op dezelfde plaats (310) gerangschikt. De rangschikking binnen de groepen ‘zeer geschikt’ en ‘geschikt’, wordt immers enkel en alleen bepaald door het resultaat van de beroepsproef. Er is geen enkele situatie denkbaar dat verzoeker binnen de groep ‘geschikt’ een hogere plaats (dan zijn huidige plaats) bekomt, die toegang geeft tot de opleiding. Uit de tabel blijkt immers dat de groep ‘zeer geschikt’ niet helemaal uitgeput werd en er dus zelfs kandidaten die ‘zeer geschikt’ werden bevonden, niet werden toegelaten tot de opleiding. (...)’

22. Nog daargelaten de vaststelling dat uit voormeld antwoord van de verwerende partij blijkt dat wat door verzoeker als derde bestreden beslissing wordt aangemerkt, met name ‘het besluit van de deliberatiecommissie om het vergelijkend examen af te sluiten indien het in artikel VII.II.7 RPPol, nu art. 38 wet 26 april 2002, bedoelde aantal kandidaten in de groep “zeer geschikt” is bereikt’ inderdaad had moeten bestaan – nu er ‘zelfs kandidaten die “zeer geschikt” werden bevonden, niet werden toegelaten tot de opleiding’ en derhalve aan de voorwaarde is voldaan om conform voormeld artikel het vergelijkend examen af te sluiten – vormt dit antwoord een ondubbelzinnige verklaring van de verwerende partij omtrent het te verlenen rechtsherstel na een gebeurlijke nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Eén en ander betekent immers te dezen dat wanneer verzoeker – na opnieuw te worden beoordeeld – ‘zeer geschikt’ wordt bevonden, hij thans de garantie verkrijgt dat hij mag deelnemen aan de volgende opleiding, wat desgevallend uitdrukkelijk bij arrest van de Raad van State kan worden vastgesteld, vermits de verwerende partij het gezag van gewijsde van een dergelijk arrest zou schenden indien zij verzoeker, eenmaal ‘zeer geschikt’ bevonden, niet aan de eerstvolgende nuttige opleiding zou laten deelnemen.

Ook gesteld tegenover deze uitdrukkelijke toezegging van de verwerende partij, mist verzoeker belang bij zijn beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, en kan de exceptie van de verwerende partij derhalve worden bijgetreden. Verzoeker lijkt er ten andere ook niet op uit de geschiktheid van de overige kandidaten te betwisten of hún deelname aan de opleiding in de weg te willen staan, maar is louter zelf uit op een ‘plek aan tafel’, wat hem derhalve in voormelde omstandigheden door de verwerende partij wordt gegarandeerd.

23. Het beroep is enkel ontvankelijk in de mate waarin het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.”

7. De partijen hebben na kennisneming van het auditoraatsverslag niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Zij verzuimen immers om nog op de bespreking in het auditoraatsverslag van de ontvankelijkheid van het beroep inhoudelijk te reageren. De verwerende partij beperkt zich ertoe ter zake te verwijzen naar wat zij in haar eerdere procedurestukken heeft uiteengezet. Verzoeker van zijn kant geeft aan zich te kunnen aansluiten bij het auditoraatsverslag, onverminderd zijn verzoek aan de Raad van State om één en ander vast te stellen (zie *supra*, nr. 5).

In die omstandigheden en na eigen onderzoek ziet de Raad van State geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en besluit, de redenering van het auditoraat bijvallend, dat in de concrete omstandigheden van de zaak het beroep enkel gegrond is in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. In wat volgt, wordt de eerste bestreden beslissing derhalve als bestreden beslissing aangeduid.

V. Onderzoek van de middelen

Vooraf

8. Luidens artikel 2, § 1, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: algemeen procedurereglement) moet het verzoekschrift een samenvatting van het middel bevatten als voor het middel een verdere uiteenzetting nodig is. Luidens het

voornoemde artikel 2, § 1, derde lid, van het algemeen procedurereglement kan de ontstentenis van de samenvatting van de grief niet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het middel, maar luidens het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 21 juli 2023 ‘tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ dat deze verplichting invoerde, heeft “die ontstentenis [...] als enig mogelijk gevolg voor de verzoeker dat de draagwijdte van zijn grief niet correct samengevat en dus begrepen wordt in het verslag van de auditeur en in het arrest” (BS 26 juli 2023, Ed. 2, 62.630).

Te dezen bevat het verzoekschrift weliswaar een uiteenzetting van de middelen, maar geen samenvatting van de grieven in de zin van de voornoemde bepalingen, terwijl verzoeker wel aan de hand van omstandige toelichtingen concreter ingaat op de argumenten die volgens hem de middelen ondersteunen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker moet verdragen dat de Raad van State de grieven samenvat en begrijpt, zoals hierna wordt gedaan.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

9. In het verzoekschrift voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het auditoraat vat de essentie van het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord, als volgt samen:

“49. [...] Verzoeker wijst erop dat ter motivering van zijn ‘geschikt’ en dus niet ‘zeer geschikt’ zijn, door de deliberatiecommissie ‘het tekort in de eindmatrix’ en ‘de vermelde aandachtspunten’ worden aangehaald. Het tekort in de eindmatrix is niets anders dan de gewogen eindscore voor de competentie ‘oplossingsgericht werken’, en de vermelde aandachtspunten zijn niets anders dan de uitleg bij de score 1 voor deze competentie voor de SJT (‘Situational Judgment Test’).

Verzoeker brengt evenwel de positievere uitleg voor deze competentie bij de PVL (persoonlijkheidsvragenlijst) onder de aandacht (score 4), evenals de positievere verantwoording voor de +1 die door de psycholoog voor deze competentie werd toegekend ter gelegenheid van het interview, evenals de positieve uitleg ter gelegenheid van de feedback. Uit deze positieve evaluaties van de psycholoog (mens) blijkt duidelijk dat de gemiddelde resultaten PVL (computer) en ronduit slechte resultaten van de SJT (computer) en de eruit gedistilleerde aandachtspunten in realiteit niet aanwezig zijn. Evenwel blijkt uit niets dat de deliberatiecommissie hiermee rekening heeft gehouden, dit mee in overweging heeft genomen of op welke wijze dan ook heeft betrokken bij haar oordeelsvorming om verzoeker als zijnde ‘geschikt’ te beoordelen in plaats van ‘zeer geschikt’. Een zorgvuldige deliberatiecommissie zou nochtans oog hebben gehad voor de – op zijn minst – relativiteit van de gewogen score 3 voor de competentie ‘oplossingsgericht werken’, die volledig negatief is beïnvloed door de score op de SJT-test die voor 70% meetelt in de weging. Dit geldt te meer nu volgens verzoeker ook met betrekking tot de competenties ‘analyseren’ en ‘mensen aansturen’ de resultaten van de SJT in bijzonder schril contrast staan met de beoordelingen door de psycholoog en de andere computergestuurde PVL-proef. Verzoeker wijst ook op het adviesformulier van de korpschef, die geen ruimte voorziet voor advies omtrent de competentie ‘oplossingsgericht werken’, maar waar in het advies omtrent meerdere andere competenties wel positieve zaken kunnen worden gelezen die rechtstreeks betrekking hebben op de definitie van de competentie ‘oplossingsgericht werken’ (‘mensen aansturen’; ‘klantgericht optreden’; ‘inzet tonen’; ‘coping’; ‘betrokkenheid – motivatie’; ‘normbesef – integriteit’). De computergestuurde SJT-proef geeft een vertekend (negatief) beeld weer van verzoeker, en de daaruit gehaalde aandachtspunten bestaan blijkens de mening van de psycholoog en het advies van de korpschef in realiteit niet. Naast het zorgvuldigheidsbeginsel, acht verzoeker ook de materiële motiveringsplicht geschonden, nu tevens blijkt dat het feitelijk bestaan van een ‘tekort’ in de eindmatrix niet naar behoren is bewezen en niet in rechte ter verantwoording van de beoordeling ‘geschikt’ in plaats van ‘zeer geschikt’ in aanmerking kan worden genomen. De gegeven motivering kan geen steun vinden in afdoende dienstige elementen, en is ondeugdelijk.

[...]

51. Bij memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat een beoordeling maken op basis van het vergelijkend examen impliceert dat men oog heeft voor alle nuttige en relevante elementen en niet alleen voor de cijfers van de eindmatrix. Als de deliberatiecommissie zich kan baseren op de resultaten van de selectiematrix gelet het selectiereglement reeds in een soort van correctiemechanisme voorziet, is een deliberatiecommissie niet nodig, dan vloeit de beslissing immers voort uit de cijfermatige eindmatrix zonder meer. Gelet de regelgever expliciet in een deliberatiecommissie heeft voorzien, moet deze ook oordelen op basis van alle nuttige en relevante elementen. Er zijn redenen om het cijfer dat hem ter zake nekt en louter terug te voeren is op de computergestuurde SJT-test niet zomaar aan te nemen en zodoende louter voort te gaan op het cijfermatig resultaat van de selectiematrix, ondanks dat er inderdaad reeds een correctie is doorgevoerd bij het gedragsgericht interview, vermits deze slechts minimaal (+1) was en slechts kon zijn. Een dergelijke correctie volstaat niet, gelet op de gunstige commentaar ter verantwoording van die correctie, de feedback en het feit dat de SJT op meerdere competenties duidelijk ondermaatse en onterechte resultaten oplevert. Alwaar de machine faalt, moet de mens kunnen corrigeren, en als de deliberatiecommissie niet handelt zoals ze volgens verzoeker dient te handelen, dan deliberereert zij eigenlijk niet. Verzoeker kan meegaan in de technische gedachte dat meerdere testen een

brede waaier aan invalshoeken oplevert, maar in zijn geval wijkt de SJT meermaals en heel markant (barslecht versus (heel) goed) af qua resultaat. Het is daarnaast juist dat het advies van de korpschef reglementair niet meeweegt om de competentie ‘oplossingsgericht denken’ te beoordelen, maar wie er kennis van neemt, kan niet omheen de beoordelingen die verzoeker bij verzoekschrift reeds aanhaalde en die eens te meer indiceren dat de SJT-beoordeling voor deze competentie niet representatief zijn, zodat niet zonder meer kan worden volstaan met het simpelweg terugvallen op de (cijfermatige) resultaten van de selectiematrix. Tot slot illustreert de bestreden beslissing niet welke de aandachtspunten zouden zijn die tot de beoordeling ‘geschikt’ en niet ‘zeer geschikt’ hebben geleid, anders dan het tekort in de eindmatrix. Er kan de deliberatiecommissie geen motieven of overwegingen worden toegedicht. Thans bepaalde bemerkingen die zijn gemaakt ter gelegenheid van het interview betitelen als ‘aandachtspunten’ is niet correct, gezien er altijd wel verbeterpunten zullen zijn (in welk ander geval telkens wel een maximale score was gegeven, en dan nog).”

10. In de laatste memorie benadrukt verzoeker dat de essentie van het middel erin bestaat dat de deliberatiecommissie niet zorgvuldig heeft geoordeeld. Verzoeker betwist niet dat elke test zijn waarde heeft en niet zonder meer terzijde moet worden geschoven, omdat een bepaalde competentie verschillend wordt beoordeeld naargelang de test, maar wijst erop dat in zijn geval de *Situational Judgment Test* (hierna: SJT) voor verschillende competenties sterk afwijkende resultaten geeft. De deliberatiecommissie had hiermee, alsook met de andere door verzoeker gedane vaststellingen, rekening moeten houden. Volgens verzoeker blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing dat de deliberatiecommissie zich louter baseert op de resultaten van de eindmatrix en in wezen niet delibereert. Delibereren impliceert volgens verzoeker dat men alles in ogenschouw neemt en overweegt of er geen redenen zijn, zoals het gegeven dat de resultaten van de SJT een markante onderschatting inhouden, om een betere beoordeling te geven.

Beoordeling

11. Zoals verzoeker in de laatste memorie zelf aangeeft, komt het eerste middel erin wezen op neer dat verzoeker de deliberatiecommissie verwijt niet zorgvuldig te hebben geoordeeld. De deliberatiecommissie heeft volgens verzoeker niet echt gedelibereerd, maar zich louter laten leiden door het tekort in de eindmatrix voor de competentie “oplossingsgericht werken” en de vermelde

aandachtpunten, zonder acht te slaan op andere elementen. Het middel wordt vanuit dat oogpunt onderzocht.

12. Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel moet elk bestuur zich gedragen zoals een voorzichtig en redelijk handelend bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten, die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het bestuur is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat het met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van het bestuur niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

13. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Aan een overheidsonderzoek kleeft het vermoeden van wettigheid. Om de onwettigheid van de motieven van de beslissing van het bestuur aan te tonen, mag een verzoeker niet volstaan met het louter ontkennen of in vraag stellen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Het is zaak van verzoeker om aanwijzingen te verschaffen die het vermoeden wettigen of aantonen dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens niet juist zijn.

14. De selectie van de kandidaten in het raam van de bevorderingsprocedure door overgang naar het middenkader geschiedt onder de vorm van een vergelijkend examen dat een beroepsproef en een persoonlijkheidsproef omvat (artikelen VII.II.16 en VII.II.18 *iuncto* artikel IV.I.15, 1° en 2°, koninklijk besluit van 30 maart 2001 ‘tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten’ (hierna: RPPol). De persoonlijkheidsproef meet een reeks welbepaalde competenties, waaronder de competentie “oplossingsgericht werken”, en omvat ten minste de volgende subproeven: i) een biografische vragenlijst; ii) een semigestructureerd interview met een gekwalificeerd lid van de dienst van de rekrutering en van de selectie van de Federale politie; en iii) andere selectietechnieken en -testen die de persoonlijkheid evalueren (artikel IV.6, eerste lid, ministerieel besluit van 28 december 2001 ‘tot uitvoering van sommige bepalingen van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten’ (hierna: UBPol). Te dezen bepaalt het selectiereglement dat de persoonlijkheidsproef bestaat uit de volgende onderdelen: i) een biografische vragenlijst die als basis dient voor het semigestructureerde interview, ii) testen om de persoonlijkheid te evalueren, met name een competentie-/persoonlijkheidstest, een SJT en een dysfunctionele persoonlijkheidsvragenlijst, en iii) een semigestructureerd interview. Luidens artikel VII.II.18 van het RPPol wordt voor wat de persoonlijkheidsproef betreft, voor de leden van de lokale politie, zoals verzoeker, ook het advies van de korpschef “in aanmerking genomen”, ingewonnen overeenkomstig een modelformulier. Na afloop van de persoonlijkheidsproef brengt een gekwalificeerd lid van de dienst van de rekrutering en van de selectie van de Federale politie één

van de volgende beoordelingen uit: 1) de kandidaat bezit de persoonlijkheidskenmerken die hem toelaten een ambt bij de politie uit te oefenen; 2) de kandidaat bezit het potentieel om de persoonlijkheidskenmerken te ontwikkelen die hem toelaten een ambt bij de politie uit te oefenen; 3) de kandidaat bezit momenteel niet de persoonlijkheidskenmerken die hem toelaten een ambt bij de politie uit te oefenen (artikel IV.6, vijfde lid, UBPol). Het komt tot slot de deliberatiecommissie toe om overeenkomstig artikel VII.II.20 van het RPPol de kandidaten – op basis van het vergelijkend examen – in drie groepen te verdelen: zeer geschikt, geschikt en ongeschikt.

Uit het selectiereglement blijkt voorts welke competenties en waarden worden getoetst, evenals dat de evaluatie daarvan gebeurt “aan de hand van een selectiematrix die een objectieve beoordeling mogelijk maakt”. Elke competentie of waarde wordt gemeten aan de hand van minimaal twee testen of indicatoren, waarbij het selectiereglement aan elk daarvan een bepaalde weging toekent. Elke beoordeelde competentie wordt gescoord op een schaal van 1 (“de competentie is niet verworven en de kandidaat toont niet aan dat ze kan ontwikkeld worden”) tot 9 (“de competentie is sterk aanwezig en sterk ontwikkeld”). De toegekende score wordt bepaald door de som van de scores die op elke test zijn behaald, rekening houdend met de weging van de test en de mogelijke herziening van de waarde. Het selectiereglement voorziet immers in bepaalde correctiemechanismen. Te dezen is relevant de mogelijkheid om voor bepaalde competenties, waaronder “oplossingsgericht werken”, middels het semigestructureerd interview een extra kans te bieden aan kandidaten die minder goed scoren op de geautomatiseerde (computergestuurde) testen, met name wanneer deze geen minimale gewogen score van 4 op 9 behalen. Dit kan één punt op de schaal van negen extra opleveren, zoals te dezen het geval bleek voor verzoeker voor de competentie “oplossingsgericht werken” (alook voor de competentie “analyseren”).

In het selectiereglement worden de gemeten competenties en waarden, de wijze waarop zij worden gemeten, de weging die aan elke test per

competentie/waarde wordt toegekend, alsook de competenties waarvoor het voormelde correctiemechanisme kan worden toegepast (aangegeven met *), als volgt, weergegeven:

“

Matrix	Situational Judgement Test	Competentie-/persoonlijkheidstest	Semi-gestructureerd interview	Advies formulier	Biografische vragenlijst	Dysfunctionele persoonlijkheid - vragenlijst	Motivatievragenlijst
Competenties	Scoring						
<u>Analyseren</u>	70%	30%	*		X		
<u>Oplossingsgericht werken</u>	70%	30%	*		X		
<u>Mensen aansturen</u>	20%	10%	40%	30%	X		
<u>(Intern) Samenwerken</u>	70%	30%	*		X		
<u>(Extern) Klantgericht optreden</u>	20%	10%	40%	30%	X		
<u>Inzet tonen</u>		20%	50%	30%	X		
Coping		20%	50%	30%	X		
Betrokkenheid-Motivatie			50%	50%	X		X
Normbesef-integriteit			50%	50%	X	X	
Afwezigheid van extremisme			100%		X	X	
Afwezigheid van psychopathologie			100%		X	X	

”

Het selectiereglement bepaalt voorts dat, “[o]m automatisch zeer geschikt bevonden te worden”, de kandidaat minimum een globale eindscore moet behalen van 55 en dat hij voor geen enkele competentie/waarde een gewogen eindscore mag hebben behaald die lager ligt dan 4. Te dezen behaalde verzoeker weliswaar een totaal van 56 voor de persoonlijkheidsproof, doch voor de competentie “oplossingsgericht werken” behaalde hij slechts de score 3. Wanneer

– zoals te dezen het geval is – de resultaten van de kandidaat niet volstaan om automatisch zeer geschikt te worden bevonden, beslist de deliberatiecommissie “of de kandidaat al dan niet voldoet aan het beoogde competentieprofiel op basis van de verkregen resultaten van de verschillende proeven én het advies van de korpschef”.

15. Te dezen besloot de deliberatiecommissie op basis van het selectiedossier dat verzoeker geschikt is. De bestreden beslissing licht dit toe als volgt:

“De deliberatiecommissie verklaart [verzoeker] geschikt om de functie van HINP te vervullen. Hij bezit hiertoe het nodige potentieel. Gezien het tekort in de eindmatrix en de vermelde aandachtspunten wordt gekozen voor de optie geschikt en niet zeer geschikt.”

16. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in zijn laatste memorie, blijkt uit deze motivering, hoe beknopt ook, dat de deliberatiecommissie wel degelijk heeft gedelibereerd en de afweging heeft gemaakt om verzoeker geschikt, dan wel zeer geschikt, te bevinden. In de mate dat het middel uitgaat van het tegendeel, mist het feitelijke grondslag.

17. Verzoeker voert voorts aan dat de deliberatiecommissie niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft geoordeeld. In dat verband weze het herhaald dat – gelet op het vermoeden van wettigheid waarmee de bestreden beslissing is bekleed – het verzoeker toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van het bestuur niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen, met name dat de bestreden beslissing niet steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten, die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (zie *supra*, nrs. 12-13).

18. Verzoeker voert ter adstructie van de beweerde onzorgvuldigheid vooreerst aan dat de eindscore 3 voor de competentie “oplossingsgericht werken” moet worden gerelativeerd in het licht van de uitleg bij de score 4 voor diezelfde competentie getoetst via de persoonlijkheidsvragenlijst

(hierna: PVL), het punt dat bijkomend werd toegekend voor deze competentie op basis van het gedragsgericht interview, alsook de ontvangen feedback.

Verzoeker overtuigt evenwel niet dat de deliberatiecommissie, door ondanks deze elementen niet te besluiten tot de beoordeling zeer geschikt, onzorgvuldig handelde, noch dat haar beslissing niet steunt op in rechte en in feite aanvaardbare motieven. De vergelijkende selectie gebeurt – zoals hiervoor geschetst (zie *supra*, nr. 14) – op basis van verschillende proeven, waarbij de vereiste competenties en waarden worden getest. Elke competentie wordt beoordeeld op basis van minstens twee testen, zo ook de competentie “oplossingsgericht werken”. Daar verzoeker geen minimaal gewogen score van 4 op 9 behaalde voor die competentie, kreeg hij de kans om via het gedragsgericht interview een bijkomend punt te scoren, dat hij ook behaalde. Op basis van de scores voor de SJT (1), de PVL (4) en het gedragsgericht interview (+1) behaalt verzoeker uiteindelijk de gewogen score van 3 op 9. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom deze werkwijze zou getuigen van onzorgvuldigheid, noch waarom de deliberatiecommissie zich niet zonder meer op die resultaten zou mogen baseren om tot haar eindbeoordeling te komen. Het loutere gegeven dat de scores voor de competentie in kwestie verschillen naargelang de afgenomen test, toont op zich geen onzorgvuldigheid aan. Het tegendeel aannemen, zou het toetsen van dezelfde competentie via verschillende testen overigens zinloos maken. Verzoeker meent dat de score voor de PVL, het pluspunt verworven via het gedragsgericht interview en de positieve feedback moeten doorwegen. Hij geeft daarmee weliswaar blijk van een eigen appreciatie van de beoordeling van zijn competenties, doch toont daarmee nog niet aan dat de deliberatiecommissie, door geen doorslaggevend gewicht toe te kennen aan die elementen, onzorgvuldig heeft geoordeeld. Dit geldt te meer, daar uit de beoordelingsmatrix blijkt dat het selectiereglement een veel grotere weging toekent aan de SJT (70 %) dan de voor verzoeker positiever uitgevallen PVL (30 %) (zie *supra*, nr. 14). Het loutere gegeven dat ook voor de competenties “analyseren” en “mensen aansturen” de resultaten van de SJT “in bijzonder schril contrast staan” met de beoordeling door de psycholoog en de PVL, doet niet anders oordelen, gelet op de eigenheid van

elke test. Dezelfde vaststelling geldt voor de verwijzing naar de positieve zaken die in het advies van de korpschef kunnen worden gelezen en die betrekking hebben op de competentie “oplossingsgericht werken”. De verwerende partij wijst er terecht op dat deze competentie niet wordt getoetst via het advies van de korpschef, zodat verzoeker niet aantoont dat de deliberatiecommissie door bij de beoordeling van die competentie met dat advies geen rekening te houden, onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

19. In de mate dat verzoeker, wat de verwijzing in de motivering van de bestreden beslissing naar de “aangehaalde aandachtspunten” betreft, aanvoert dat dit niets anders is dan de uitleg bij de score 1 voor de SJT, faalt het middel evenzeer. Met de verwerende partij moet immers worden aangenomen dat met de “aangehaalde aandachtspunten” niet louter naar één aandachtspunt wordt verwezen, maar wel naar alle aandachtspunten zoals ze blijken uit de globale uitgeschreven beoordeling van verzoekers competenties op basis van de diverse testen en indicatoren.

In tegenstelling tot wat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert, dicht de verwerende partij de deliberatiecommissie daarmee geen motieven toe. Uit de resultaten van de persoonlijkheidsproof van verzoeker blijkt dat hij voor drie andere competenties de score 4 behaalde, wat volgens het selectiereglement betekent “de competentie kan ontwikkeld worden, maar zal een aandachtspunt zijn”. Dat er ook andere aandachtspunten zijn, kan verzoeker dus niet ernstig betwisten. Voorts blijken verschillende aandachtspunten uit de eenvoudige lectuur van de uitgebreide beschrijvende evaluatie van verzoekers competenties op basis van de diverse testen en indicatoren, zoals de verwerende partij eveneens terecht opmerkt.

20. Verzoeker steunt de schending van de materiële motiveringsplicht op dezelfde argumenten, met name dat “het tekort in de eindmatrix” zeer moet worden gerelativeerd en niet naar behoren is bewezen, alsook dat “de vermelde aandachtspunten” in realiteit niet bestaan. Daar uit wat

voorafgaat, is gebleken dat deze uitgangspunten van verzoeker falen, toont verzoeker evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

21. Uit wat voorafgaat, volgt dat het eerste middel ongegrond is.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

22. In het verzoekschrift voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van de artikelen VII.II.20 en VII.II.18 van het RPPol. Het auditoraat vat de essentie van het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord, als volgt samen:

“35. [...] Het examenreglement schrijft voor dat de deliberatiecommissie moet bepalen of de kandidaat al dan niet aan het beoogde competentieprofiel voldoet op basis van de verkregen resultaten van de verschillende proeven – i.e. de beroepsproef en de persoonlijkheidsproef – én het advies van de korpschef (...) betreffende het potentieel van de kandidaat voor bevordering naar een hoger kader. Gelet op artikel VII.II.18 RPPol dient dus ook het advies van de korpschef (voor wat de lokale politie betreft) in aanmerking te worden genomen bij de evaluatie van de persoonlijkheidsproef. Blijkens de (motivering van de) bestreden beslissing, heeft de deliberatiecommissie enkel aandacht gehad voor de [punten] die zijn behaald op de 9 punten schaal en die exclusief betrekking hebben op de competenties vermeld in bijlage 4 UBPol. Nochtans moet de deliberatiecommissie oordelen op basis van (het geheel van) het vergelijkend examen, i.e. eveneens bestaande uit de beroepsproef en het advies van de korpschef, waarbij het advies van de korpschef wel mee blijkt te zijn opgenomen in een bepaalde weging luidens het resultatenblad ‘resultaten en adviezen DPRS na persoonlijkheid, maar waarbij helemaal niet blijkt dat de deliberatiecommissie dit waarachtig op zijn eigen merites mee volwaardig heeft betrokken. De beroepsproef staat op zich en moet geheel deel uitmaken van de globale vergelijking, wat niet is gebeurd, gelet op de door de deliberatiecommissie aangehaalde reden om verzoeker als ‘geschikt’ doch niet als ‘zeer geschikt’ te beoordelen. De resultaten van de beroepsproef zijn daarbij klaarblijkelijk van geen tel, ondanks dat verzoeker daarvoor geslaagd was en zich zelfs als 135ste op de 395 kandidaten wist te rangschikken. Bovendien moet ook voor de persoonlijkheidsproef het advies van de korpschef in aanmerking worden genomen. De korpschef heeft ter zake zijn advies geformuleerd middels gebruikmaking van het daartoe voorhanden zijnde modelformulier, maar dit modelformulier geeft slechts de mogelijkheid om advies te verlenen over bepaalde competenties (‘mensen aansturen’; ‘klantgericht optreden’; ‘inzet tonen’; ‘coping’; ‘betrokkenheid-motivatie’; ‘normbesef – integriteit’), en niet over andere competenties die nochtans mee ter beoordeling liggen in de persoonlijkheidsproef

(‘analyseren’; ‘oplossingsgericht werken’; ‘samenwerken’; ‘afwezigheid van extremisme’, ‘afwezigheid van psychopathologie’). Het kan de korpschef – die slechts gebruikmaakt van het daartoe door de bevoegde dienst opgemaakte modelformulier – niet verweten worden dat hij geen advies heeft verleend omtrent alle te meten of beoordelen competenties in het kader van de persoonlijkheidsproef. Maar dit brengt wel met zich dat in het kader van de persoonlijkheidsproef niet op dienstige en deugdelijke wijze het advies van de korpschef in aanmerking is genomen, zelfs niet kan genomen zijn, aangezien dit advies zich niet uitstrekt over het geheel van de elementen waarover de persoonlijkheidsproef gaat.
[...]

37. Bij memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat het resultatenblad inderdaad gewag maakt van de resultaten van de beroepsproef, maar de motivering van de deliberatiecommissie geenszins naar deze resultaten verwijst, noch naar het advies van de korpschef. Uit de motivering van de bestreden beslissing leidt verzoeker af dat zijn indeling in de groep ‘geschikt’ en dus niet ‘zeer geschikt’ niet is gemaakt mede aan de hand van het resultaat van de beroepsproef en het advies van de korpschef. Verzoeker beklemtoont ook zijn treffelijk resultaat in de rangschikking voor de beroepsproef, dat zeker mee tot een indeling ‘zeer geschikt’ aanleiding kon geven mocht het zijn meegenomen in de beoordeling. Hetzelfde geldt wat het advies van de korpschef betreft, zodat één en ander op de eigen merites had kunnen worden beoordeeld in plaats van louter terug te vallen op de cijfermatige resultaten van de eindmatrix waarbij de [punten] van het advies mee in rekening zijn gebracht. Verzoeker meent tot slot dat het advies van de korpschef wel degelijk op elk van de competenties had moeten worden betrokken, en niet slechts op een deel ervan. Dat het modelformulier de korpschef slechts ruimte geeft om op een selectie van competenties advies te verlenen, doet daar niet aan af.”

23. In de laatste memorie beklemtoont verzoeker, aan de hand van een analyse van het examenreglement, dat de deliberatiecommissie rekening had moeten houden met de resultaten van de beroepsproef en dat dit niet het geval is. Mocht de deliberatiecommissie het resultaat voor de beroepsproef wel in overweging hebben genomen, was het mogelijk geweest dat verzoeker als zeer geschikt was beoordeeld, waardoor hij in de rangorde zou zijn gestegen naar plaats 96. Voorts herhaalt verzoeker, aan de hand van een analyse van de toepasselijke regelgeving, het standpunt dat het advies van de korpschef zich moet uitstrekken tot alle elementen van de persoonlijkheidsproef en dus tot alle competenties die de persoonlijkheidsproef meet. Uit de motivering van de deliberatiecommissie blijkt volgens verzoeker overigens niet dat het advies van de korpschef in aanmerking werd genomen. Dit gebeurde hoogstens onrechtstreeks door de verrekening van het advies in de selectiematrix.

Beoordeling

24. Verzoeker voert in het tweede middel in wezen twee grieven aan. Een eerste grief behelst dat de deliberatiecommissie bij de beoordeling van verzoeker geen rekening heeft gehouden met de resultaten van de beroepsproef noch het advies van de korpschef. In een tweede grief bekritiseert verzoeker dat het advies van de korpschef zich niet uitstrekte – en gelet op het opgelegde modelformulier niet kon uitstrekken – tot alle competenties die door de persoonlijkheidsproef moeten worden getoetst. Verzoeker ziet hierin een schending van de artikelen VII.II.20 en VII.II.18 van het RPPol. Het middel wordt vanuit dat oogpunt onderzocht.

25. Artikel VII.II.18 van het RPPol luidt:

“De artikelen IV.I.15, 1° en 2°, IV.I.26 en IV.I.27, 1°, 3°, 4° en 6°, zijn van overeenkomstige toepassing op de kandidaten voor overgang naar het middenkader met dien verstande dat de in artikel IV.I.15, 1°, bedoelde proef wordt vervangen door een beroepsproef.

Voor wat de in artikel IV.I.15, 2°, bedoelde persoonlijkheidsproef betreft, wordt respectievelijk het advies van de korpschef, voor wat betreft de leden van de lokale politie, of het advies van de betrokken directeur of het betrokken diensthoofd, voor wat betreft de leden van de federale politie, in aanmerking genomen. Met het oog op het inwinnen van dit advies stelt de dienst van de rekrutering en van de selectie van de federale politie een modelformulier op.”

Artikel VII.II.20 van het RPPol luidt:

“De in artikel IV.I.17 bedoelde deliberatiecommissie verdeelt de kandidaten voor het midden- of officierskader op basis van het vergelijkend examen in drie groepen: ‘zeer geschikt’, ‘geschikt’ en ‘ongeschikt’.

Indien het in artikel 38 van de wet van 26 april 2002 bedoelde aantal kandidaten voor het midden- of officierskader in de groep ‘zeer geschikt’ bereikt is, sluit de deliberatiecommissie het vergelijkend examen af.

De deliberatiecommissie stelt de lijst van de personeelsleden van het basis- of middenkader die geslaagd en batig gerangschikt zijn in alfabetische volgorde vast. De deliberatiecommissie zendt deze lijst vervolgens aan het hoofd van de dienst van de rekrutering en van de selectie van de federale politie, die de betrokken kandidaten voor het midden- of officierskader hiervan inlicht.”

Eerste grief: de deliberatiecommissie heeft geen rekening gehouden met de resultaten van de beroepsproef noch het advies van de korpschef

26. Overeenkomstig de geschonden geachte rechtsregels moet de deliberatiecommissie de kandidaten beoordelen als zeer geschikt, geschikt of ongeschikt “op basis van het vergelijkend examen”. Zoals hiervoor uiteengezet (zie *supra*, nr. 14), bestaat het vergelijkend examen te dezen uit een beroepsproef en een persoonlijkheidsproef. Luidens het examenreglement toetst de beroepsproef de algemene kennis, waarbij de te kennen leerstof vooraf wordt meegedeeld aan de kandidaten. De beroepsproef is voorts van belang, daar binnen elk groep – zeer geschikt en geschikt – de kandidaten worden gerangschikt in volgorde van de resultaten van de beroepsproef. Bij de persoonlijkheidsproef wordt ook, te dezen, het advies van de korpschef “in aanmerking genomen”.

27. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de beroepsproef wel degelijk in aanmerking is genomen: de proef wordt vermeld, samen met datum en het resultaat “geslaagd”.

Verzoeker is van mening dat de resultaten van de beroepsproef uitdrukkelijk(er) in de beoordeling door de deliberatiecommissie moeten worden betrokken. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt dit evenwel niet uit de geschonden geachte rechtsregels. Het middelonderdeel faalt aldus in rechte.

Het is voorts niet omdat – zoals verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert – de deliberatiecommissie de concrete resultaten voor de beroepsproef uitdrukkelijk in haar beoordeling had kunnen betrekken, dat zij daartoe op grond van de geschonden geachte rechtsregels verplicht was.

28. Dezelfde vaststelling geldt voor wat het advies van de korpschef betreft. Uit artikel VII.II.18 van het RPPol volgt weliswaar dat bij de persoonlijkheidsproef ook het advies van de korpschef in aanmerking wordt genomen, doch geen van de geschonden geachte rechtsregels verplicht de

deliberatiecommissie om het advies van de korpschef uitdrukkelijk in de (eind)beoordeling te betrekken. Ook met dat advies van de korpschef is immers – net zoals met de beroepsproef – al rekening gehouden, wat het advies van de korpschef betreft met name in het kader van de persoonlijkheidsproef, zoals blijkt uit de selectiematrix (zie *supra*, nr. 14).

29. De eerste grief is ongegrond.

Tweede grief: het advies van de korpschef omvat niet alle competenties die door de persoonlijkheidsproef moeten worden getoetst

30. De persoonlijkheidsproef meet een aantal welbepaalde competenties en waarden, volgens verschillende testen, zoals nader omschreven in de toepasselijke regelgeving en het selectiereglement. Ook het advies van de korpschef, dat wordt ingewonnen via een modelformulier, moet daarbij in aanmerking worden genomen (zie *supra*, nr. 14).

31. De tweede grief vertrekt van de premisse dat alle te meten competenties het voorwerp moeten zijn van het advies van de korpschef, en niet slechts een selectie van die competenties, zoals te dezen het geval was. Met die premisse geeft verzoeker aan de geschonden geachte rechtsregels evenwel een draagwijdte die er niet in vervat zit. Alleen reeds om die reden wordt de tweede grief niet bijgevalen.

Voorts stelt de Raad van State vast dat uit de selectiematrix, opgenomen in het selectiereglement, blijkt welke competenties via het advies van de korpschef worden gemeten en welke weging voor elk van die competenties aan dat advies toekomt. Deze werkwijze past binnen de wijze waarop de toepasselijke regelgeving en het selectiereglement de toetsing van de competenties organiseert: middels verschillende soorten testen/indicatoren, waaraan telkens een verschillend gewicht wordt toegekend, met correctiemechanismen, en waarbij elke competentie

wordt gemeten aan de hand van minimaal twee testen, om alzo een objectieve beoordeling mogelijk te maken.

Verzoeker mag van mening zijn dat het advies van de korpschef beter op alle competenties betrekking zou hebben, daarmee toont hij evenwel nog niet aan dat het “beperken” van dat advies tot een selectie van competenties in strijd is met de geschonden geachte rechtsregels. Voorts voert noch toont verzoeker aan dat in de keuze van de competenties die via het advies van de korpschef worden getoetst, het bestuur de grenzen van haar discretionaire beoordelingsmarge desbetreffend is te buiten gegaan.

32. De tweede grief is ongegrond.

Conclusie

33. Uit wat voorafgaat, volgt dat het tweede middel ongegrond is.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

34. In het verzoekschrift voert verzoeker in het derde middel de schending aan van artikel IV.22 van het UBPOL en artikel VII.II.20 van het RPPOL, alsook de onbevoegdheid van de steller van de handeling. Het auditoraat vat de essentie van het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord, als volgt samen:

“24. [...] Verzoeker stelt dat de deliberatiecommissie niet wettelijk was samengesteld, nu niet blijkt a) dat de voorzitter van de deliberatiecommissie is aangewezen door de directeur-generaal van de algemene directie van het middelenbeheer en de informatie van de federale politie; b) dat de vermelde vertegenwoordiger van de lokale politie effectief een personeelslid is van de lokale politie aangewezen door de vaste commissie voor de lokale politie; c) dat de vermelde vertegenwoordiger van de federale politie is aangewezen door de directeur-generaal van de algemene directie van het middelenbeheer en de

informatie van de federale politie; d) dat de leden van de deliberatiecommissie voorafgaand hun aanwijzing geslaagd waren in de opleiding bedoeld in artikel IV.22 UBPOL; e) dat de leden van de deliberatiecommissie op het moment van beslissing nog voldeden aan de voorwaarden bedoeld in artikel IV.22 UBPOL om de aanwijzing te hebben behouden. Derhalve acht verzoeker deze deliberatiecommissie onbevoegd om te oordelen.

[...]

26. Bij memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat zijn kritiek overeind blijft dat niet blijkt dat de vermelde vertegenwoordiger van de lokale politie effectief een personeelslid is van de lokale politie aangewezen door de Vaste commissie voor de lokale politie. Dit valt niet te lezen in stuk 6 van het administratief dossier. Verzoeker begrijpt niet wat de verwerende partij belet om het verslag of de notulen van de VLCP voor te leggen waarop aldus is beslist, enkel een dergelijk stuk kan voldoende bewijskrachtig zijn. Voorts blijkt niet dat de leden voldoen aan de voorwaarden bepaald door de dienst van de rekrutering en van de selectie van de federale politie binnen de richtlijnen van de minister. De stelling dat de minister geen richtlijnen heeft bepaald, wordt niet bijgetreden, gelet op wat artikel IV.22 UBPOL voorschrijft (sinds 14 september 2021). Dat de minister in gebreke blijft om te doen wat moet kan geen reden zijn om dit voorschrift dan maar terzijde te schuiven. Bij gebreke aan richtlijnen van de minister en voorwaarden bepaald door de dienst van de rekrutering en van de selectie van de federale politie om de aanwijzing als lid van de deliberatiecommissie te behouden kan niet anders dan worden geoordeeld dat de leden van de deliberatiecommissie niet voldoen aan dit reglementair voorschrift.”

35. In de laatste memorie beklemtoont verzoeker dat enkel de notulen van de Vaste Commissie voor de Lokale Politie (hierna: VLCP) kunnen aantonen dat de vertegenwoordiger van de lokale politie daadwerkelijk een personeelslid is, aangewezen door de VLCP, en dat dit niet blijkt uit de op verzoek van het auditoraat bij het administratief dossier gevoegde stukken. Voorts blijft verzoeker erbij dat de uitvoering van artikel IV.22 van het UBPOL geen dode letter mag blijven. Door niet te bepalen aan welke voorwaarden de leden van de deliberatiecommissie moeten voldoen om hun aanwijzing als lid van de deliberatiecommissie te behouden, was de deliberatiecommissie niet wettig samengesteld en onbevoegd om te beslissen.

Beoordeling

36. De draagwijdte van artikel VII.II.20 van het RPPOL is hiervoor uiteengezet (zie *supra*, nr. 25). Verzoeker zet noch in het verzoekschrift noch in de memorie van wederantwoord of laatste memorie uiteen waarom hij in de context

van het derde middel deze bepaling schonden acht. In de mate dat dit middel de schending van artikel VII.II.20 van het RPPol aanvoert, is het daarom niet ontvankelijk.

37. Artikel IV.22 van het UBPOL luidt:

“De deliberatiecommissie bedoeld in artikel IV.I.17 RPPol, is samengesteld uit:
1° de directeur-generaal van de algemene directie van het middelenbeheer en de informatie van de federale politie of een personeelslid dat hij aanwijst, de voorzitter;
2° een personeelslid van de lokale politie, aangewezen door de Vaste Commissie voor de Lokale Politie;
3° een personeelslid van de federale politie, aangewezen door de directeur-generaal van de algemene directie van het middelenbeheer en de informatie van de federale politie.
De commissie kan enkel geldig zitting houden en beslissen indien ze zodanig is samengesteld dat elk geslacht door minstens één persoon is vertegenwoordigd.
Om geldig te kunnen beslissen, moeten alle leden aanwezig zijn.
De deliberatiecommissie beslist met meerderheid van stemmen.
Alvorens als lid van de deliberatiecommissie te worden aangewezen, moet het personeelslid slagen in een opleiding waarvan het programma wordt vastgesteld door de dienst van de rekrutering en van de selectie van de federale politie.
Om de aanwijzing als lid van de deliberatiecommissie te behouden, moet het personeelslid voldoen aan de voorwaarden bepaald door de dienst van de rekrutering en van de selectie van de federale politie binnen de richtlijnen van de minister.”

38. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de deliberatiecommissie niet wettig is samengesteld om vijf redenen (genummerd a tot e). Nadat verzoeker kennis kon nemen van het administratief dossier, voert hij in de memorie van wederantwoord aan dat de “volgende kritieken overeind [blijven]”, met name dat niet blijkt dat: i) de vermelde vertegenwoordiger van de lokale politie effectief een personeelslid is van de lokale politie aangewezen door de VCLP, en ii) de leden voldoen aan de voorwaarden bepaald door de dienst van de rekrutering en van de selectie van de Federale politie binnen de richtlijnen van de minister om de aanwijzing als lid van de deliberatiecommissie te behouden. Deze kritieken stemmen overeen met de *litterae* b en e in het verzoekschrift (zie *supra*, nr. 34). Gelet op dit standpunt, dat verzoeker ook in de laatste memorie aanhoudt, wordt hij geacht niet langer te volharden in de kritieken in het verzoekschrift aangevoerd onder de *litterae* a, c en d. Voor zo veel als nodig, stelt

de Raad van State vast dat deze kritieken door de stukken van het administratief dossier worden weerlegd.

39. In de mate dat verzoeker volhardt dat de deliberatiecommissie niet wettig is samengesteld en onbevoegd is om te oordelen, omdat de bevoegde minister heeft nagelaten de richtlijnen uit te vaardigen, waarbinnen de dienst van de rekrutering en van de selectie van de Federale politie de voorwaarden moet bepalen om de aanwijzing als lid van de deliberatiecommissie te behouden, stelt de Raad van State vast dat verzoeker geen belang heeft bij dit middelonderdeel. Indien dit middelonderdeel gegrond zou worden bevonden, zou dit impliceren dat, bij gebrek aan door de bevoegde minister uitgevaardigde richtlijnen, geen enkele deliberatiecommissie rechtsgeldig kan worden samengesteld en, bijgevolg, geen enkele kandidaat – ook verzoeker niet – kan worden beoordeeld om te worden toegelaten tot de opleiding tot hoofdinspecteur. Een vernietiging om deze reden zou verzoeker derhalve geen enkel voordeel (kunnen) opleveren.

Ten overvloede merkt de Raad van State op dat, zolang de bevoegde minister niet de vereiste richtlijnen uitvaardigt, geen voorwaarden kunnen worden vastgesteld waaraan de leden van de deliberatiecommissie moeten voldoen om lid van de deliberatiecommissie te blijven. Bij gebrek aan dergelijke voorwaarden kunnen de leden van de deliberatiecommissie niet in gebreke blijven, eraan te voldoen.

40. Wat de grief betreft dat niet blijkt dat de vertegenwoordiger van de lokale politie is aangesteld door de VCLP, stelt de Raad van State het volgende vast. De verwerende partij legt desbetreffend het “[v]erslag van de Algemene Vergadering van de VCLP van 14.05.2024” neer, waaruit blijkt dat het agendapunt 5 de “[g]oedkeuring van de lijst deliberatiecommissie” betreft. Uit het verslag blijkt dat de algemene vergadering “de aangepaste lijst” goedkeurt. Voorts legt de verwerende partij een document neer genaamd “[a]anwijzing van de personeelsleden van de Lokale Politie voor de deliberatiecommissie”, gedateerd op 25 april 2024 en op 28 mei 2024 door de voorzitter van de VCLP ondertekend. Dit

document bevat een lijst van de aangewezen personeelsleden – waaronder het lid dat te dezen voor de lokale politie deel uitmaakte van de deliberatiecommissie – en vermeldt als besluit: “De Algemene vergadering van de VCLP keurt de lijst met de leden voor de deliberatiecommissie goed.” Uit het onderzoek door het auditoraat blijkt dat dit document de “aangepaste lijst” is die door de algemene vergadering van de VCLP op 14 mei 2024 werd goedgekeurd. Uit wat voorafgaat, volgt dat de vertegenwoordiger van de lokale politie in de deliberatiecommissie wel degelijk werd aangesteld door de VCLP.

Verzoeker overtuigt niet waarom voormeld “verslag” niet zou volstaan, maar daarentegen “notulen” vereist zouden zijn. Voorts zet verzoeker niet uiteen waarom de voorzitter van de VCLP niet gemachtigd zou zijn om de lijst van de leden van de lokale politie, aangewezen voor de deliberatiecommissie, te ondertekenen, te meer het document uitdrukkelijk vermeldt dat de lijst is goedgekeurd door de algemene vergadering van de VCLP. Dat dit document is opgesteld op briefhoofding van de Federale politie, met name van de dienst Rekrutering en Selectie, doet niet anders oordelen. Ook het argument dat die lijst is gedateerd op 25 april 2024, terwijl de algemene vergadering pas op 14 mei 2024 plaatsvond, doet niet anders oordelen. Uit het document blijkt immers dat het pas digitaal is ondertekend op 28 mei 2024, dit is na de goedkeuring door de algemene vergadering van de VCLP. Het gegeven dat op de schermafdrucken – bezorgd door de verwerende partij om aan te tonen dat voormeld document wel degelijk de “aangepaste lijst” is zoals goedgekeurd door de algemene vergadering van de VCLP – nog een andere datum, 16 april 2024, staat, doet evenmin afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen. Deze datumvermelding, die lijkt te slaan op de datum van, hetzij de aanmaak van het document, hetzij het digitaal beschikbaar stellen ervan in de agenda van de algemene vergadering van de VCLP, doet immers geen afbreuk aan het digitaal ondertekende verslag van de algemene vergadering van de VCLP en de digitaal ondertekende vastgestelde lijst.

41. Uit wat voorafgaat, volgt dat het derde middel, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op elf september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Chantal Bamps,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Ann Coolsaet,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Chantal Bamps